

[Finansministeren.]

et Forslag som det foreliggende vil kunne gennemføres i Øjeblikket.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Aksel Larsen): Regeringens Medlemmer, der ved hver Lejlighed taler om personlig Fornærmethed eller ikke-personlig Fornærmethed, kan naturligvis ikke tænke sig nogen anden Aarsag til Kritik end den, at et eller andet Medlem er blevet personlig fornærmet. Jeg kan forsikre den højtærede Finansminister om, at han ikke er i Stand til personlig at fornærme mig. (Afbrydelse af *Finansministeren* [H. P. Hansen]). Aah nej, det højeste, Ministeren kunde gøre ved ikke at tage Ordet, er at fornærme Tinget, og det kunde Ministeren jo ogsaa gøre ved — skal vi udtrykke os skaansomt —, at de første Ord, han sagde, var det diametralt modsatte af Sandheden, og det vidste Ministeren. Ministeren udtalte her, at det var almindelig Praksis ved et saadant Lovforslags Behandling, at Forslagsstillerne først tager Ordet. Ministeren ved, at det passer ikke. Siden den nye Forretningsordens Vedtagelse er det ikke sket i et eneste af de Tilfælde, hvor et privat Lovforslag har været til Behandling. Man har altid ladet Ministeren udtale sig først, hvilket for øvrigt ogsaa er mest begrundet, da Forslagsstillerne jo allerede ved Forelæggelsen har motiveret deres Lovforslag. Det, man ønskede, var, at jeg skulde have ladet mig foranledige til at tage Ordet først, for saa kunde man med Forretningsordenen i Haanden konstatere, at saa har jeg kun Ret til at faa Ordet een Gang til med betydelig indskrænket Taletid, og saa er hele Fordelen paa Ministerens og de store Partiers Side. Det ved Ministeren udmærket godt, og han ved, at almindelig Skik og Brug her i Tinget efter den nye Forretningsordens Vedtagelse er, at først udtaler Ministeren sig, og derpaa begynder Debatten, og derfor fandt vi naturligvis heller ikke nogen Grund til at tage Ordet ved Behandlingen af de foregaaende Lovforslag, vi ønsker ikke paa Forhaand at kaste os ud i et saadant Handikap, som det vilde være, at vi fik Ordet først, efter den Forretningsorden, Flertalspartierne har skabt her i Tinget. Men det vidner tilstrækkelig tydeligt om den Respekt, de saakaldte demokratiske parlamentariske Partier føler for det Institut, som hedder Parlamentarismen, naar de behandler Forslagene paa den Maade.

I øvrigt er det ret interessant at konstatere, at Finansministerens Udtalelser om det Lovforslag, vi behandler nu, var

relativt mere velvillige, end da det blev behandlet i forrige Samling. Jeg tager ikke fejl, naar jeg siger, at dette skyldes den Situation, der er skabt, som gør det umuligt at stille sig afvisende over for Lovforslaget; saa maa man hellere stille sig tilsyneladende velvilligt og saa se at faa Forslaget begravet i et Udvalg — det er jo ikke saa stort et Stykke Arbejde at faa det gjort, eftersom Samlingen formentlig snart vil være sluttet.

Ministeren maatte ganske vist afvise vort Forslag, fordi det, der skulde indtjenes ved det, skulde bruges til Gældsnedskrivning ved Landejendomme. Ja, jeg maa henstille, at Ministeren en anden Gang læser Forslagene igennem; det vilde ikke være helt upraktisk, om han gjorde det. Der staar, at Forslagets Indtægter skal anvendes til Dækning af Statens Udgifter ved Gældsnedskrivning for Landejendomme og ved de øvrige Kraselove. Det kan ikke være Ministeren ubekendt, at der findes ogsaa enkelte andre Kriselove, og at Det kommunistiske Parti har foreslaet en Række andre; det er dem, vi taler om. Jeg henstiller, som sagt, at Regeringens Medlemmer, i alt Fald for en Forms Skyld, gør sig bekendt med de Forslag, der bliver stillet her i Tinget. Men i øvrigt udtalte Ministeren jo, at det skulde vi ikke slaas om, vi blev nok enige om Formaalet, om Pengenes Anvendelse, hvis de kunde komme ind. Det, det drejer sig om, er saa, om de vil komme ind, og det er vi tilbøjelige til at tro, at de vil. Det er tidligere blevet fremholdt over for os — og jeg erindrer bl. a. i den Henseende en Avispolemik, jeg i sin Tid havde med den nuværende Socialminister Steinke om en saadan Beskatning —, det er blevet fremført, at saa store Beløb vil unddrages Erhvervslivet, at det slet ikke kan gaa, alt for meget vilde gaa i Stykker, og derfor bør man altsaa lade være med at stille et saadant Forslag. Jeg tror ikke, vi faar den Slags Argumenter at høre i denne Debat; det er der ingen, der vil have Mod til at fremføre, af den simple Grund, at de Oplysninger, der er fremkommet fra Skattevæsenets Side, siger os, at i Løbet af det sidste Aar er Formuerne herhjemme undergaaet en Stigning paa mellem 500 og 600 Mill. Kr. Ifølge Finansministeriets Beregning vil dette Forslag, hvis det gennemføres, give et samlet Beløb paa mellem 400 og 500 Mill. Kr., fordelt over en Aarrække paa 6 Aar, og saa skulde en saadan Formuebeskatning altsaa ikke være noget katastrofalt, den maa tværtimod siges at være yderst beskedent. Vi kan ikke indlade os paa at kalde det en Formuekonfiskation,